

EN UNGBJÖRK

Gustaf Fröding (1860-1911)

Det var en morgon, just som dagen steg
allt högre över berg och branter,
och dalen sov ännu och skogen teg,
men vällukt strömmade från alla kanter.

Där gick en älv som klar och djup och mörk
gav återsken åt dagens strid med natten
och åt den smärta formen av en björk,
som böjt sin krona över älvens vatten.

Det var en ung och vek och blyg gestalt
med nyutsprunget grönt och fina grenar
och dagg var stänkt på löven överallt
som över lockar stänkt av ädelstenar.

Och allt som solen steg, blev bilden klar,
det röda morgonskimret bröt sig vägen
och björken varsnade, hur fin hon var,
och började att rodna helt förlägen.

Då vaknade och skrek en munter trast:

”Se hon är röd, för det att hon är fager!”

Och skogens allvarsamma tystnad brast
och mera glad blev nejdens dager
från trakt till trakt ett solskenslöje drog

//: och hela världen sjöng och sken och log. ://